

ליל שבת קודש פרשת ראה ה'תשס"ו

בליל שבת קודש לא הרגיש מוהרא"ש נ"י בקו הבריאה ולא איסתייע מילתא לדרוש אז ברבים.

בוקר שבת קודש פרשת ראה ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבעל תפילה, מעשה י"ב דף שפ"ה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, שאל לו הבעל תפלה, ומה ענין גבורתו של זה הגיבור הנ"ל, שהוא המלך שלכם, השיב לו: היות שמדינה אחת לא רצו להכניע עצמן תחתיו, ולקח הגיבור הזה החרב שיש לו, והחרב שלו יש לה ג' כחות: כשמגביהין אותה בורחין כל שרי החיילים וכו' (היינו שלשה כוחות המבוארים למעלה), כששמע זאת הבעל תפלה, הבין שזהו בודאי הגיבור של המלך הנ"ל, כי הבעל תפילה שהוא הצדיק שעוסק תמיד בתפלה ובהתבודדות, מכיר תיכף ומיד את מדת הגבורה דקדושה, שכל תכליתה הוא רק לקרב את האדם אל השם יתברך, כי בשעה שאדם סר מדרכי התורה חס ושלום, מן השמים רוצים לעורר אותו לחזור בתשובה, ולכן מביאין עליו גבורות ודינים, שהם צרות ויסורין שונים, וכל תכליתם הוא רק לעורר את האדם בתשובה, והנה כשיש לאדם שכל, אזי הוא חוזר תיכף ומיד, ובוה ממתיק מעל עצמו כל מיני צער ויסורין, אבל אם חס ושלום אינו זוכה ליישוב הדעת, וממשיך בדרכו הרע, אזי מגיע לו עוד צרות ויסורין רחמנא ליצלק, ועוד, עד שסוף כל סוף יהיה מוכרח לחזור בתשובה, ולכן אשרי מי שנתעורר תיכף ומיד בתשובה, וכי בזה יציל את נפשו מדינה של גיהנום, וימשיך על עצמו חסדים ורחמים.

ובקש הבעל תפלה, אם אפשר שיתראה פנים עם זה הניבור שהוא המלך שלהם, השיבו לו, שיודיעו הדבר להגבור וישאלו אותו אם יתן רשות, (שקורין מעלדיווין), והלכו ושאלו אותו, ונתן רשות שיבוא אליו, כי לא בכל פעם שרוצים ליכנס אל הצדיק, יכולים ליכנס, שהרי אם יהיה הדלת פתוח אצלו תמיד, הרי רוב היום והלילה אנשים יפרעו ויבלבלו אותו מעבודתו, ולכן היה נהוג אצל כל הצדיקים שהיה להם גבאים, ולא נתנו רשות לכל אחד ליכנס מתי שירצה, רק היה צריך לבקש רשות, וכזה שמר הגבאי על בריאות הצדיק, הן ברוחניות והן בגשמיות, שלא יוכלו בני אדם לבלבל אותו תמיד, וכדרך האתרוג, שהיא פרי מאד עדינה, וצריכין לעטוף אותה היטיב בפשתן, ולשמור עליה שלא ימשמשו בה ידי בני אדם, כי זה יקלקל אותה ויגרום לה כתמים, וכן הוא הצדיק שצריך שמירה, שלא יבלבלו אותו בני אדם בכל עת שירצו, והנה אצל מוהרנ"ת ז"ל היה הדלת תמיד פתוח לרווחה, ולא היה לו גבאי, וכששאלו אותו על זה, ענה ואמר, הנה תדעו שהמפורסמים של שקר שבדור, הם הגבאים שלי, כי מה התכלית של גבאי, למנוע בני אדם מליכנס אל הצדיק, שלא יבלבלו אותו, והנה המפורסמים כולם אומרים לאנשיהם שלא יבואו אלי, ומונעים בני אדם מלבוא אל ביתי, נמצא שהם בעצמם הגבאים שלי, ואיני צריך עוד גבאי...

כשבא הבעל תפלה אל הגבור, הכירו זה את זה, והיה ביניהם שמחות גדולות מאד מאד על שזכו להתועד יחד, והיה ביניהם שמחות ובכיות, כי זכרו את המלך ואנשיו וכבו על זה, על כן היה ביניהם שמחות ובכיות, כי כשהצדיקים אמיתיים מתוודעים יחד, בוודאי יש להם שמחה עצומה, וכמו שכתוב (משלי י"ג) אור צדיקים ישמח, כי האור והגילוי אלקות של כל אחד, נכלל בתוך השני, וזה מרבה האור והשמחה עד אין סוף ואין תכלית, אבל מצד שני יש ביניהם בכיות, כי תמיד בוכים ומתאנחים איך זוכין לקרב כל העולם כולו אל השם יתברך, ואיך יכולים להכניס באנשי העולם את ההרגשה שיש להם בהשגות אלקותו יתברך, ולכן השמחה והבכיה הולך ביחד, וכמבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קע"ה) שעיקר שלימות הבכיה הוא דייקא מתוך שמחה, וכמו שכתוב (תהלים פ"ט) ב'שמך יגילון כ"ל היום, ראשי תיבות בכי"ה, כי דייקא מרוב שמחה באים לבכיה וגעגועין אל השם יתברך, ומשתוקקים איך זוכים לקרב כל העולם כולו לעבודתו יתברך, והשם יתברך יזכינו לשמחה תמיד באלקותו יתברך, ולגלות ולפרסם אלקותו יתברך לכל העולם כולו, עדי נזכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת ראה ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים גוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ער"ב המדבר מפירוש הפסוק, היום אם בקולו תשמעו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (תהלים צ"ה) היום אם בקולו תשמעו, זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום, הן בעסק פרנסה והצטרבותו, צריך שלא יחשב מיום לחברו כמוכא בספרים, וכן בעבודתו יתברך, לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה, כי כשרוצין ליכנס בעבודת ה', נדמה להאדם כאלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לישא משא כבד כזו, אבל כשיחשב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום, לאמר מחר אתחיל, מחר אתפלל בכוונה וכבד כראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי, היום אם בקולו תשמעו, 'היום' דייקא, והבן, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה לימוד זאת של רביז"ל, הוא עיקר גדול בכל חיי האדם, שלא ישים לפני עיניו כי אם אותו יום שעומד בו בלבד, ואז יכול לקבל על עצמו כל מיני עבודות ברוחניות ובגשמיות, ויצליח מאד בחיים, כי על יום אחד אפשר לעשות הכל, ללמוד הרבה ולהתפלל הרבה, ולקיים מצוות הרבה, ועיקר הסיבה שאדם מתרשל מעבודתו, מחמת שדואג דאגת מחר, ואומר לעצמו, אפילו אם אני אלמוד ואתפלל הרבה היום, אבל מי יאמר שאוכל להחזיק בזה מחר, ומחמת זה מתרשל מעבודתו גם היום, ואינו מתחיל כלל, אבל אם היה משים לפני עיניו, רק אותו היום שעומד בו, ולא היה מסתכל על יום המחרת כלל, אזי היה מצליח מאד.

וכן בגשמיות, על פי רוב, כל אחד יש לו מספיק אוכל ופרנסה על היום, כי אפילו הכי עני מישראל, יכול לתת עצה נפשו על היום הזה, עיקר צרתו ודאגתו הוא על יום המחרת, מה אוכל למחר, ומה אוכל יום שאחר זה, ויש אחד שיש לו מספיק אוכל על כל השבוע, רק דואג מה יאכל לשבוע הבאה, וכן יש מי שיש לו על כל החודש, רק דואג לחודש הבאה, וכן יש מי שיש לו לכמה חדשים ואפילו לכמה שנים, אבל דואג מה יהיה אחר כך, נמצא שכל דאגת האדם הוא רק מחמת יום

מחר, אבל אילו היה מסתכל על היום הזה בלבד, בוודאי לא היה חסר לו כלום, ולכן כל מה שאדם מרגיל עצמו בעצה זאת של "היום" אם בקולו תשמעו, כן יצליח בחיים, ויעבור ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים.

ובאמת כל יום ויום שיש לאדם, הוא מתנה נפלאה מאת השם יתברך, ויכול למלאות אותו עם הרבה טוב אמיתי ונצחי, כי בכל יום ויום מתגלה האור הגנוז, ויכול האדם להשיג על ידה את תענוגי הגן עדן, אבל מי מונע אותו מזה? הנחשים ועקרבים המסכבים את היום, שרוצים למנוע את האדם מלהגיע אל האור הגנוז שבתוכה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' פ"ד) ונחשים ועקרבים אלו הם המחשבות זרות ובלבולים, שאינם מניחים אותו להסתכל על היום הזה, רק מטרידים אותו עם מחשבות ודאגות של מחר, וזה מונע אותו מן האור הגנוז המאיר ביום הזה, שכל זה הוא עצת עמלק הרשע, שעליו נאמר (שמות י"ז) צא הלחם בעמלק "מחר", שכל עיקר עצתו הטמאה של עמלק הוא מה שתמיד אומר לך "מחר", מחר תתחיל ללמוד, מחר תתחיל להתפלל, העיקר שתתרושל מן היום הזה, ותתייאש ממנה לגמרי, וכך הוא בא אל האדם כל יום ויום, ודוחה אותו ליום המחרת, אבל אנחנו צריכין להלחם עם עמלק, ולומר לו בדיוק ההיפוך, "מחר" אציית לך, "מחר" אעשה כדברך, אבל "היום" אני נותן להשם יתברך, ואני אעשה כל מה שאני יכול, הן בתורה הן בתפילה והן במצוות ומעשים טובים, וכן צריכין לדחות אותו מיום ליום, ובדרך זה ימלא כל יום ויום בטוב אמיתי ונצחי, ויחיה חיים טובים ונעימים באמת, אשרי לו.

ועל דרך הסוד, בתוך תיבת "היום" גנוז רמז נפלא, כי עיקר עבודתינו הוא לחבר רוחניות וגשמיות ביחד, השגות עולם הבא, בתוך גשמיות עולם הזה, כי לשם זה היתה כל תכלית הבריאה, וכדאיתא הזוהר (בא מ"ב). בגין דאישתמודעין ליה, היינו למען נזכה למצוא את השם יתברך בתוך כל פרט ופרט של הבריאה, ולייחד שמו יתברך בכל מעשינו, והנה רוחניות השגות אלקות מרומז בשם הוי"ה ברוך הוא, שפירושו, היה הוה ויהיה, היינו רוחניות אלקותו יתברך המחיה ומהווה ומקיים את כל הבריאה, מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, וגשמיות עולם הזה והנהגת הטבע מרומז בשם אלהי"ם, שעולה בגימטריא הטב"ע, כי בשם אלהי"ם, הקדוש ברוך הוא מנהיג את הטבע, ומלביש אלוקותו יתברך בתוך גשמיות הבריאה, והנה לפני שחטא אדם הראשון בעץ הדעת טוב רע, היתה גילוי אלקות בלי לבושים, וכמו שכתוב (בראשית ב') ויהיו שניהם ערומים וגו' ולא יתבוששו, כי ראו גילוי אלקות מכל פרט ופרט, ועל דרך שאמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה פרשה כ' סי' י"ב) בתורתו של

רבי מאיר היה כתוב כתנות "אור" באל"ף, שכל הכיסוי והלבוש היה חתיכה אחת של אלקות, אבל אחר חטא עץ הדעת, נעלם ונסתר האור, וחזר לכתנות "עור" עם עי"ן, שהכל נעלם ונסתר, ועיקר עבודתינו הוא לחזור ולגלות האור הגנוז שיש בכל פרט, והנה מבואר בזוהר ובכתבי האר"ל, שעיקר פגם חטא אדם הראשון היה, שגרם פירוד והפרש בין אותיות י"ה לאותיות ו"ה של השם הוי"ה ברוך הוא, וכן פירוד והפרש בין אותיות אל"ה לאותיות י"ם של השם אלהי"ם, כי אותיות י"ה מרמזים על המוחין קדושים שהם חכמה ובינה, שעל ידם צריכין להתבונן אלקות מכל פרטי הבריאה, אבל כשפגמו בהמוחין קדושים, והלכו אחר שכל עצמם, הפרידו אותיות י"ה מאותיות ו"ה, ונשארו ו"ה לבד, וכל עבודתינו הוא להחזיר אותיות ו"ה לי"ה, שזהו מה שאנחנו אומרים תמיד בתפילת "לשם יחוד", לייחד שם י"ה בו"ה ביחודא שלים וכו', וכן באותיות שם אלהי"ם, העיקר שיהיו אותיות אל"ה מחוברים אל אותיות י"ם, ויכיר מ"י ברא אל"ה, וכמו שכתוב (ישעיה מ') שאו מרום עיניכם וראו מ"י ברא אל"ה, אל"ה הוא הגשמיות, שהוא לפני מראה עינינו, ומ"י הם החמישים שערי בינה, גימטריא מ"י, שעל ידם מתבוננים ומכירים מ"י ברא אלה", אבל על ידי חטא האדם, נפרדו אותיות אל"ה מאותיות מ"י, כי במקום להכיר הקדוש ברוך הוא מתוך הגשמיות, נכשלו בפגם האמונה, ובפגם עבודה זרה המכונה גם כן בשם "אלה", וכמו שכתוב (שמות ל"ב) "אלה אלהיך ישראל וגו', ולכן עיקר עבודתינו בכל יום ויום הוא להחזיר אותיות אלו למקומם, ולהכיר הקדוש ברוך הוא מכל פרטי היום שלנו, שזהו אותיות "היום", ו"ה י"ם, להחזיר אותיות ו"ה לאותיות י"ה, ואותיות י"ם אל אותיות אל"ה, שזהו סוד הפסוק (בראשית ג') וישמע את קול הוי"ה אלקים מתהלך בגן לרוח "היום" וגו', שאחר החטא של אדם הראשון, גרם פירוד בשני שמות הוי"ה אלהי"ם, לרוח "היום", כי עכשיו נפרדו אותיות "היום" משני שמות אלו, ועיקר עבודתו להחזיר אותם למקומם, והבן.

ולכן עיקר עבודתינו הוא לינצל כל יום ויום עם הרבה נקודות טובות של יהדותנו, ולדעת שאין לנו רק את היום הזה, ולמלאות אותו עם הרבה טוב אמיתי ונצח, ואזי נחיה חיים טובים ואמיתיים, בזה ובבא לנצח, אשרי הזוכה ליום כזה.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים י"א) ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה, ויש לדקדק מהו פירוש של תיבת "היום", שלכאורה נראה כמיותר, כי הלא הפסוק מדבר מן הברכות וקללות שנאמרו בהר גריזים ובהר עיבל (כמו שפירש"י), וזה ניתן להם רק לאחר זמן, היינו כשנכנסו לארץ ישראל? אבל על פי דברי רבינו"ל מובן הענין מאד,

כי תיבת "היום" מרמז על "היום" אם בקולו תשמעו, ומשה רבינו מגלה לנו את סוד הצלחת החיים, שאם נסתכל על כל יום ויום, ולא נדאג דאגת מחר, אזי נצליח בכל דבר ברוחניות ובגשמיות, שזהו ראה אנכי נותן לכם "היום", שאני מוסר בידכם את הכוח של "היום", להסתכל על כל יום ויום כשהוא לעצמו, ולא לבלבל עצמכם עם יום המחרת כלל, והוא סוד הצלחת החיים, כי מי שמקיים אותו בפשיטות, יש לו "ברכה" אבל מי שמזלזל בו יש לו "קללה" רחמנא ליצלן, כי גם הרשעים משתמשים עם "היום" לרעתם, ואומרים (ישעיה כ"ב) אכול ושתו כי מחר נמות, ולכן, את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' אלקיכם אשר אנכי מצוה אתכם "היום", שאם לא תשימו לפני עיניכם בעבודתכם את הקדוש ברוך כי אם "היום", אזי תצליח מאד, ותזכו ללמוד הרבה תורה, ולהמשיך עליכם כל הברכות, שזהו את' הברכה' אשר' תשמעו' סופי תיבות תור"ה (כמובא בבבל הטורים), אבל להיפוך, והקללה אם לא תשמעו אל מצות ה' אלקיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם "היום", שעיקר הקללה והמיתה הוא אם סרים מדרך "היום", ודואגים דאגת מחר, שזה מביא את האדם אל המוות והשואל רחמנא ליצלן, שזהו אם' לא' תשמעו' אל' מצות' סופי תיבות א"ל מו"ת, כי בלי עצה זאת של "היום" אם בקולו תשמעו, האדם בסכנה שלא יאבד ימיו ושנותיו ביסורי שואל ומוות רחמנא ליצלן, ועל פי רוב קוראין את פרשת ראה לפני ראש חודש אלול, שהוא חודש התשובה, כי זה עיקר התשובה, לחזור ולמלאות כל יום ויום עם הרבה טוב אמיתי ונצחי, ואפילו אם לא זכינו כל השנה ליהרר על ימינו כראוי, עכשיו הוא הזמן לחזור בתשובה על זה, ולקיים "היום" אם בקולו תשמעו, ולמלאות כל יום ויום עם הרבה תורה ותפילה ומצוות ומעשים טובים, והשם יתברך יזכינו לשמור על כל ימינו ושנותינו כראוי, ונזכה לעלות ולקשר אותם אל השם יתברך, ולהכליל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

